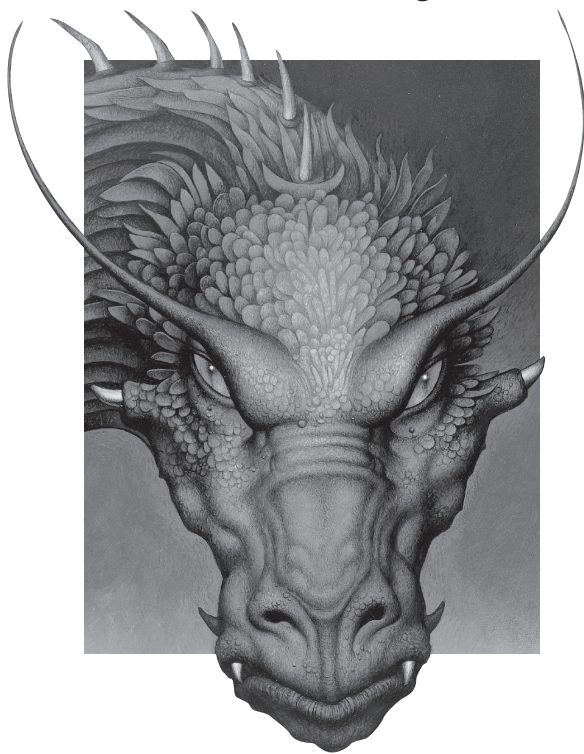

Christopher Paolini

OODSTE

Boek 2 - Het erfgoed

Eerste druk 2005
Tweeëntwintigste druk 2012

ISBN 978-90-225-6530-8
NUR 334/284

Oorspronkelijke titel: *Eldest*
Vertaling: Erica Feberwee
Oorspronkelijke uitgever: Random House
Omslagontwerp: DPS design & prepress services, Amsterdam
Omslagbeeld: © John Jude Palencar

© 2005 Christopher Paolini
© 2005 voor de Nederlandse taal: De Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Zoals alles wat ik schrijf, draag ik dit boek op aan mijn familie.
Maar ook aan mijn fans. Jullie zijn geweldig. Sterker nog, jullie zijn het
die dit avontuur mogelijk hebben gemaakt
Sé onr sverdar sitja hvass!*

VROENGARD

ALAGAËSIA

Ceunon

Osilon

Carvahall

Therinsford

Narda

UTGARD

Yazuac

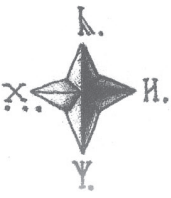
Nimor rivier

Daret

Fläm

Isestar

MARNA

HAAIENTAND

HET SCHILD

Teirm

Toark

Woadark Rivier

Ossenrim

Ramr Rivier

Kuasta

Leona meer

Dras-Leona

HELGRIND

Urú'baen

Belatona

Furnost

Melian

Tildosten

BEIRLAND

Cithrí

Petróvya

Eoam

NÍA

Dauth

Lithgow

ILLIUM

UDEN

Aroughs

SURDA

Aberon

PARLIM

Reavstone

G.P.

◆ Ellesméra

DU WELDENVARDEN

Róna

◆ Nädindel

◆ Kirtan

◆ Sílthrim

Archwen

Gaena Rivier

Eldor

HADARAC WOESTIJN

Ília Fèon

◆ Ceris

Edda rivier

◆ Hedarth

Az Ragni

◆ Buragh

◆ Tarnag

FARTHEN DÛR

◆ Orthiád

Berentand rivier

◆ Dalgon

BEOR BERGEN

◆ Galfni

Een dubbele ramp

De liederen van de doden zijn de klaagzangen van de levenden. Dat was wat Eragon dacht terwijl hij over het verwrongen, verminkte lijk van een Urgal stapte, met in zijn oren het hoge gejammer van vrouwen die hun dierbaren weghaalden van het slagveld waarin Farthen Dûr was veranderd; een slagveld waarvan de grond door al het bloed in modder was veranderd. Achter hem liep Saphira voorzichtig om het lijk heen; haar glinsterende blauwe schubben waren de enige kleur in de duisternis die in de holle berg was neergedaald.

Het was inmiddels drie dagen geleden dat de Varden en de dwergen met de Urgals slag hadden geleverd om het bezit van Tronjheim, de meer dan een mijl hoge, kegelvormige stad genesteld in het hart van Farthen Dûr, maar nog steeds waren niet alle lijken geborgen. Door het grote aantal was het onmogelijk geweest de doden te begraven. In de verte, bij de muur van Farthen Dûr, was de doffe gloed zichtbaar van een smeulende stapel waar de Urgals werden verbrand. Voor hen geen begrafenis, geen gewijde rustplaats.

Sinds Eragon bij het wakker worden had ontdekt dat zijn verwondingen door Angela waren genezen, had hij tot drie keer toe geprobeerd te helpen bij de herstelwerkzaamheden. Maar telkens weer was hij bezweken aan de gruwelijke pijnen die zijn rug uit elkaar leken te scheuren. De helers gaven hem allerlei brouwsels te drinken, en volgens Arya en Angela was hij volmaakt gezond, maar de pijn viel niet te ontkennen. Ook Saphira kon hem niet helpen. Ze kon de pijn alleen maar met hem delen, via de hechte geestelijke band die ze hadden opgebouwd.

Eragon streek met een hand over zijn gezicht en keek op naar de sterren die heel ver boven hem, door de opening in de top van Farthen Dûr, zichtbaar waren. Zelfs de sterren leken besmeurd door de zwarte rook van de brandstapel. *Drie dagen.* Het was drie dagen geleden dat hij Durza had gedood; drie dagen sinds hij voor het eerst Schimmendoder was genoemd; drie dagen sinds de laatste resten van het bewustzijn van de kwaadaardige tovenaars zijn geest hadden verwoest; drie dagen sinds hij was gered door de geheimzinnige Togira Ikonoka, de Gebrekkige Zonder Gebrek.

Behalve Saphira had hij niemand over het visioen verteld. Zijn gevecht tegen Durza en de duistere geesten die bezit van hem hadden genomen, hadden Eragon veranderd; ook al wist hij nog altijd niet of het een verandering ten goede of ten kwade was. Hij voelde zich broos, alsof een plotselinge

schok zijn herstelde, geheelde lichaam en bewustzijn zou kunnen verbrijzelen.

En nu was hij naar de plaats van de strijd gekomen, gedreven door een ziekelijk verlangen om de nasleep te zien. Bij zijn komst had hij echter slechts dood en ontbinding gevonden, niet de roem en de glorie die de ballades en heldendichten hem in het vooruitzicht hadden gesteld.

Maanden eerder – vóórdat zijn oom, Garrow, was gedood door de wrede Ra'zac – zouden de wreedheden waarvan Eragon getuige was geweest tussen mensen, dwergen en Urgals, hem kapot hebben gemaakt. Nu voelde hij zich alleen maar verdoofd. Dankzij de hulp van Saphira was hij tot het besef gekomen dat actie ondernemen, dingen dóén, de enige manier was om niet krankzinnig te worden te midden van dergelijke gruwelen. Bovendien was hij zijn geloof in de zin van het leven verloren, nu hij had gezien hoe mannen door de Kull, de reuzen onder de Urgals, aan stukken waren gescheurd; nu hij had gezien hoe het hele slagveld was bedekt met wild om zich heen maaiende, ten dode opgeschreven krijgers, terwijl de bodem zo doorweekt was met bloed dat het door de zolen van zijn laarzen drong. Als er in een oorlog zoiets als eer bestond, dan lag die uitsluitend in het beschermen van anderen tegen het kwaad, was de conclusie die Eragon voor zichzelf had getrokken.

Hij bukte zich en trok een tand – een kies – uit het zand. Terwijl hij het stukje ivoor op zijn hand liet stuiteren, maakten Saphira en hij langzaam de ronde over het vertrapte slagveld. Aan de rand gekomen, bleven ze staan toen ze zagen dat Jörmundur – Ajihads tweede man bij de Varden – zich vanuit Tronjheim naar hen toe haastte. Bij hen gekomen bleef hij staan en maakte een buiging – een gebaar dat hij nog maar een paar dagen eerder nooit zou hebben gemaakt, besefte Eragon.

'Ik ben blij dat ik je nog op tijd heb kunnen vinden, Eragon.' Hij hield een stuk perkament in zijn hand geklemd. 'Ajihad is in aantocht, en hij wil dat je erbij bent wanneer hij de stad binnen rijdt. De anderen staan hem al op te wachten bij de westpoort van Tronjheim. We zullen ons moeten haasten als we nog op tijd willen zijn.'

Eragon knikte en begon in de richting van de poort te lopen, met één hand op de flank van Saphira. Ajihad was de afgelopen drie dagen bijna voortdurend op pad geweest om de Urgals op te jagen die hadden weten te ontsnappen door de dwergentunnels die een ware doolhof vormden onder de Beorbergen. De enige keer dat Eragon hem tussen zijn expedities door had gezien, was Ajihad in grote woede ontstoken door de ontdekking dat zijn dochter, Nasuada, geen gehoor had gegeven aan zijn opdracht om vóór het uitbreken van de strijd samen met de andere vrouwen en de kinderen te vertrekken. In plaats daarvan had ze in het diepste geheim meegevochten,

in de gelederen van de boogschutters van de Varden. Murtagh en de Tweeling hadden Ajihad vergezeld; de Tweeling omdat het een gevaarlijke onderneming was en omdat de leider van de Varden de bescherming van hun magische vermogens nodig had, en Murtagh omdat hij elke kans aangreep om de Varden te bewijzen dat hij hen goedgezind was.

Het had Eragon verrast hoeveel mensen hun houding ten opzichte van Murtagh hadden veranderd. Tenslotte had Murtagh onthuld dat Morzan de Drakenrijder zijn vader was; Morzan, die de Ridders aan Galbatorix had verraden. En ook al haatte Murtagh zijn vader en ook al was hij loyaal jegens Eragon, de Varden hadden aanvankelijk geweigerd hem te vertrouwen. Inmiddels was er niemand meer die zijn energie verspilde aan kleinzielige haat, terwijl er zoveel werk moest worden verzet. Eragon miste de gesprekken met Murtagh en hij zag ernaar uit om alles wat er was gebeurd met hem te kunnen doornemen.

Toen Eragon en Saphira om Tronjheim heen waren getrokken, ontdekten ze in de verte, in de lichtkring van een lantaarn die bij de houten poort hing, een groepje wachtenden, onder wie Orik en Aray. De dwerg wiebelde ongeduldig van het ene stevige been op het andere, terwijl het witte verband om Arya's arm oplichtte in de duisternis en een flauwe weerkaatsing wierp op haar lange, donkere haar. Zoals altijd wanneer hij de elf zag, werd Eragon zich bewust van een vreemde opwinding. Haar groene ogen schitterden toen haar blikken naar hem en Saphira schoten, maar ze richtte haar aandacht vrijwel onmiddellijk weer op de poort, in afwachting van Ajihad.

Door Isidar Mithrim te breken – de enorme stersaffier van zestig voet in doorsnee, geslepen in de vorm van een roos – had Arya Eragon in staat gesteld Durza te doden en daardoor de slag te winnen. Daarmee had ze zich echter de woede van de dwergen op de hals gehaald, omdat ze een van hun kostbaarste schatten had verwoest. De dwergen weigerden de brokstukken van de saffier te verplaatsen en lieten ze in een enorme cirkel in de centrale ruimte van Tronjheim liggen. Eragon had tussen de splinters en de scherven gelopen en het verdriet van de dwergen om zoveel verloren schoonheid gedeeld.

Bij Orik gekomen, bleven Saphira en hij staan, en ze lieten hun blikken om zich heen gaan, over de kale vlakte die Tronjheim omringde en die zich uitstreckte tot aan de voet van Farthen Dûr – vijf mijl naar alle kanten. 'Waar komt Ajihad vandaan?' vroeg Eragon.

Orik wees naar een groep lantaarns die een paar mijl verderop bij de opening van een enorme onderaardse gang op palen in de grond waren gestoken. 'Het zou nu niet lang meer moeten duren.'

Eragon wachtte geduldig, samen met de anderen. Wanneer hij werd aangesproken, gaf hij antwoord, maar hij gaf er de voorkeur aan in de afzon-

dering van zijn geest met Saphira te praten. De stilte die over Farthen Dûr was neergedaald, paste perfect bij de stemming waarin hij verkeerde.

Zijn geduld werd nog enige tijd op de proef gesteld voordat er beweging zichtbaar werd in de verre gang. Een groepje van tien mannen verscheen bovengronds. Eenmaal uit de gang draaiden ze zich om en hielpen een volgende groep, bestaande uit tien dwergen, naar buiten te komen. Een van de mannen – Eragon veronderstelde dat het Ajihad was – hief een hand op, en de krijgers stelden zich achter hem op, in twee kaarsrechte rijen.

Op een volgend teken begon de formatie trots richting Tronjheim te marcheren. Ze hadden echter nog geen vijf stappen gezet, of uit de tunnel achter hen stroomde een zwerm donkere gedaanten. Eragon kneep zijn ogen tot spleetjes, maar de afstand was te groot om iets duidelijk te kunnen onderscheiden.

Het zijn Urgals! riep Saphira, haar lichaam van het ene op het andere moment gespannen als een boogpees.

Eragon twijfelde geen moment aan haar woorden. ‘Urgals!’ Onder het slaken van die kreet sprong hij op de rug van Saphira, zichzelf vervloekend omdat hij zijn zwaard, Zar’roc, in zijn kamer had gelaten. Niemand had op een aanval gerekend nadat het Urgalleger was teruggeslagen.

Eragons verwonding brandde toen Saphira met haar azuurblauwe vleugels sloeg en naar voren schoot, met elk moment dat verstreek snelheid en hoogte winnend. Beneden hen zag Eragon Arya naar de tunnel rennen. Ze ging bijna gelijk op met Saphira. Orik volgde haar met een groepje mannen, terwijl Jörmundur zich terug haastte naar de barakken.

Eragon was gedwongen toe te kijken terwijl de Urgals de achterhoede van Ajihads krijgers aanvielen. De afstand was te groot om zijn magische vermogens te kunnen gebruiken. Omdat de monsters het voordeel van de verrassing hadden, slaagden ze er binnen enkele ogenblikken in vier mannen neer te halen. De rest – zowel mannen als dwergen – verzamelde zich rond Ajihad in een poging hem te beschermen. Zwaarden schalden, bijlen hakten toen de twee groepen op elkaar botsten. Een van de Tweeling vuurde een lichtende schacht af, waarop een Urgal tegen de grond sloeg, de stomp van zijn afgehakte arm omklemmend.

Even leek het erop dat de verdedigers erin zouden slagen de Urgals te weerstaan, maar toen ontstond er een werveling van beweging in de lucht en een vaag, mistig lint wikkelde zich rond de strijdenden. Toen de mist optrok, stonden er nog maar vier krijgers overeind: Ajihad, de Tweeling en Murtagh. De Urgals stortten zich op hen, zodat ze aan Eragons zicht werden onttrokken terwijl hij met stijgende angst en afschuw toekeek.

Nee! Nee! Nee!

Voordat Saphira de plek van het gevecht had kunnen bereiken, stroomde

de zwerm Urgals terug naar de gang en verdween onder de grond. Wat achterbleef, waren slechts roerloze gedaanten die voorover in het stof lagen.

Op het moment dat Saphira de grond raakte, sprong Eragon van haar rug. Toen aarzelde hij, overmand door woede en verdriet. *Ik kan het niet!* De situatie herinnerde hem te sterk aan wat hij bij zijn terugkeer had aangetroffen in de boerderij, waar hij tussen de brokstukken zijn stervende oom Garrow had gevonden. Vechtend tegen zijn angst dwong hij zichzelf zijn ene voet voor de andere te zetten. Zo begon hij aan de zoektocht naar overlevenden.

Het strijdperk vertoonde een griezelige overeenkomst met het slagveld waarover hij even eerder had gezworven, alleen was hier het bloed nog vers. In het hart van het bloedbad lag Ajihad. Zijn borstkuras was op diverse plaatsen gescheurd. Om hem heen lagen de vijf Urgals die hij had gedood. Hij leefde nog, maar zijn ademhaling ging piepend, hijgend. Eragon knielde naast hem en boog zijn hoofd, zodat zijn tranen niet op de verminkte borst van de leider der Varden zou vallen. Er was niemand die dergelijke verwondingen zou kunnen genezen. Arya kwam aanrennen en werd overmand door verdriet toen ze zag dat Ajihad niet meer te redden was.

‘Eragon...’ kwam het over Ajihads lippen, nauwelijks meer dan een fluistering.

‘Ja. Ik ben bij u.’

‘Luister goed, Eragon... ik heb een laatste opdracht voor je.’ Eragon boog zich nog dieper over de stervende heen, om zijn laatste woorden te kunnen verstaan. ‘Je moet me iets beloven. Je moet me beloven dat je... dat je de Varden niet in onderlinge strijd en chaos zult laten wegzinken. Ze zijn de enige hoop voor het verzet tegen het Rijk... Het is van het grootste belang dat de Varden sterk blijven. Beloof me dat je daarvoor zult zorgen.’

‘Dat belof ik.’

‘Moge er vrede in je hart heersen, Eragon Schimmendoder...’ Met een laatste ademtocht sloot Ajihad zijn ogen en stierf, met een vredige uitdrukking op zijn nobele gelaat.

Opnieuw boog Eragon zijn hoofd. Het kostte hem moeite adem te halen, want het brok in zijn keel was zo groot dat het pijn deed. Arya zegende Ajihad met zacht gelispelde woorden in de oude taal. Toen verhief ze haar welluidende stem: ‘Helaas, zijn dood zal aanleiding zijn tot veel spanningen. Hij heeft gelijk. Je moet doen wat je kunt om een machtsstrijd te voorkomen. Ik zal je helpen waar ik kan.’

Eragon vertrouwde zijn stem niet en liet zijn blik naar de andere lichamen gaan. Hij zou er alles voor hebben gegeven om uitgerekend op dit moment niet hier te hoeven zijn.

Saphira snoof aan een van de Urgals. *Dit had niet mogen gebeuren. Het is een*

gruwelijke misdaad, en des te erger omdat hij kwam op een moment dat we ons veilig waanden en onze overwinning wilden vieren. Ze inspecteerde nog een lichaam, toen zwaaide ze met haar kop. Waar is de Tweeling en waar is Murtagh? Ze zijn niet onder de doden.

Eragon liet zijn blik over de lijken gaan. *Je hebt gelijk!* Bezield door nieuwe hoop haastte hij zich naar de monding van de tunnel. De holten in de uitgesleten marmeren treden waren gevuld met bloed dat al begon te stollen – zwarte spiegels, glanzend en ovaal – alsof er verminkte lichamen overheen waren gesleurd, de diepte in. *Blijkbaar zijn ze meegenomen door de Urgals! Maar waarom? Urgals nemen geen gijzelaars of gevangenen.* Meteen werd hij weer overweldigd door wanhoop. *Wat ook de reden is, zonder versterkingen kunnen we niet achter ze aan. Trouwens, jij zou de gang niet eens in kunnen. Daarvoor is hij veel te smal.*

Maar misschien leven ze nog. Je wilt ze toch niet in de steek laten?

Wat kan ik doen? De gangen van de dvergen vormen een eindeloze doolhof! Ik zou alleen maar verdwalen. En te voet zou ik er nooit in slagen de Urgals te pakken te krijgen. Arya... Arya zou het kunnen...

Vraag het haar dan.

Arya! Eragon aarzelde, heen en weer geslingerd tussen het verlangen iets te doen en zijn weerzin om haar in gevaar te brengen. Maar als iemand aan de Urgals gewaagd was, dan was zij het. Hij kreunde, liep naar haar toe en vertelde haar zijn bevindingen.

Arya fronste haar licht schuin staande wenkbrauwen. ‘Maar waarom zouden ze dat hebben gedaan? Er klopt iets niet.’

‘Ga je achter ze aan?’

Ze keek hem lang en onderzoekend aan. De spanning groeide. ‘*Wiol ono,*’ zei ze tenslotte. *Ik doe het voor jou.* Toen trok ze haar zwaard, en ze stormde naar voren. Het volgende moment had de aarde haar opgeslokt.

Verteerd door machteloosheid en verdriet liet Eragon zich door zijn knieën zakken om in kleermakerszit te waken bij Ajihad. Het was hem bijna te veel. Hij kon het nauwelijks verwerken. Ajihad dood... Murtagh vermist... *Murtagh.* Zoon van een van de Meinedigen – de dertien Ridders die Galbatorix hadden geholpen hun orde te vernietigen en zichzelf tot koning van Alagaësia te kronen – en Eragons vriend. Er waren momenten geweest waarop Eragon hem had verwenst, maar nu ze door geweld van elkaar waren gescheiden, schiep het verlies een onverwachte leegte. Eragon bleef roerloos zitten toen hij Orik met een groep mannen zag aankomen.

Bij het zien van de dode Ajihad stampte Orik met zijn voeten en vloekte hij in het Dwergs, woest uithalend met zijn bijl, die hij in het lijk van een Urgal liet verdwijnen. De mannen stonden er zwijgend bij, als verlamd door de schok. De dwerg gromde, zand tussen zijn eeltige handen wrijvend. ‘Met de dood van Ajihad is er een horzelnest verstoord. De Varden zullen van nu

af aan geen vrede meer kennen. *Barzïlm!* Dit maakt het allemaal wel erg gecompliceerd. Was je nog op tijd om zijn laatste woorden te horen?’

Eragon keek Saphira aan. ‘Ja, maar die bewaar ik voor zijn dochter. Zij heeft er recht op ze als eerste te horen.’

‘Dat begrijp ik. En waar is Arya?’

Eragon wees naar de ingang van de tunnel.

Orik slaakte nogmaals een verwensing, toen schudde hij zijn hoofd en hij liet zich op zijn hurken zakken.

Het duurde niet lang of Jörmundur arriveerde met twaalf rijen van zes krijgers. Hij gebaarde zijn manschappen te wachten buiten het gebied waar de lichamen lagen en liep alleen verder. ‘Hoe kan het lot zo wreed zijn, oude vriend?’ zei hij met zijn hand op Ajihads schouder. ‘Als deze berg niet zo ellendig groot was, dan zou ik hier geweest zijn en dan had ik je misschien kunnen redden. In plaats daarvan zijn we op het hoogtepunt van onze triomf in het hart getroffen.’

Eragon vertelde hem op gedempte toon over Arya en de verdwijning van de Tweeling en Murtagh.

‘Ze had niet moeten gaan,’ zei Jörmundur terwijl hij zich oprichtte. ‘Maar daar is nu niets meer aan te doen. We zullen wachten bij de ingang zetten, maar het zal wel even duren voordat we dwergengidsen hebben gevonden die een expeditie kunnen leiden, de gangen in.’

‘Dat wil ik wel doen,’ bood Orik aan.

Jörmundur keek achterom naar Tronjheim, met een peinzende blik in zijn ogen. ‘Nee, Hrothgar heeft je nodig. Er zal iemand anders moeten gaan. Het spijt me, Eragon, maar iedereen die belangrijk is moet hier blijven tot er een opvolger van Ajihad is gekozen. Arya zal voor zichzelf moeten zorgen... Trouwens, we zouden haar toch niet kunnen inhalen.’

Eragon knikte, berustend in het onvermijdelijke.

Jörmundur liet zijn blik in het rond gaan en sprak luid en duidelijk, zodat iedereen het kon horen: ‘Ajihad is als een waardig krijger gestorven. Hij heeft vijf Urgals gedood, terwijl menig ander misschien al door één Urgal zou zijn overweldigd. We zullen hem alle eer bewijzen en we spreken de hoop uit dat de goden hem verwelkomen. Draag hem en onze metgezellen op jullie schild naar Tronjheim... en schaam je niet voor je tranen, want dit is een dag van rouw die niemand ooit zal vergeten. Mogen we spoedig het voorrecht hebben onze klingen te begraven in de monsters die onze leider hebben gedood!’

De krijgers lieten zich als één man op een knie zakken en ontblootten hun hoofd, als eerbetoon aan Ajihad. Daarna richtten ze zich op, en ze tilden hun gestorven leider eerbiedig op hun schilden, zodat hij tussen hun schouders rustte. Veel van de Varden huilden, de tranen stroomden in hun baard, maar

ze kweten zich gedisciplineerd en waardig van hun taak. Plechtig en met Ajjihad hoog geheven marcheerden ze terug naar Tronjheim. Eragon en Saphira liepen mee in het hart van de processie.

De Raad van Ouderlingen

Eragon werd wakker, rolde naar de rand van het bed en keek de kamer rond, die was gehuld in de schemerige gloed van een afgeschermdelantaarn. Toen ging hij rechtop zitten. Saphira sliep nog, zag hij. Haar gespierde flanken gingen op en neer, terwijl de enorme blaasbalg van haar longen lucht door haar geschubde neusgaten blies. Eragon dacht aan de verterende, bulderende vlammen die ze naar believen kon oproepen en in een vurige straal uit haar muil kon spuwen. De vlammen, heet genoeg om metaal te doen smelten, boden een ontzagwekkende aanblik wanneer ze langs haar ivoren tanden en over haar tong raasden zonder ook maar enige schade aan te richten. Sinds ze voor het eerst vuur had gespuwd tijdens zijn gevecht met Durza – toen ze van het hoogste puntje naar beneden was gedoken – gaf Saphira trots blijk van haar nieuwe talent, op het onverdraaglijke af. Ze spuwde voortdurend kleine stralen vuur en greep elke kans aan om dingen in lichter laaie te zetten.

Doordat Isidar Mithrim was verbrijzeld, hadden Eragon en Saphira niet langer in de drakenburcht daarboven kunnen blijven. Daarom hadden de dwergen hen ondergebracht in een oude bewakersruimte op de onderste woonlaag van Tronjheim: een groot vertrek, maar erg laag en donker.

Wanhoop overspoelde Eragon bij de herinnering aan wat er de vorige dag was gebeurd. Er kwamen tranen in zijn ogen, ze liepen over zijn wangen en hij ving er een op in zijn hand. De hele vorige dag hadden ze vergeefs op nieuws van Arya gewacht. Pas heel laat op de avond was ze uit de tunnel gekomen, doodmoe en met blaren op haar voeten. Hoewel ze had gedaan wat ze kon – en ook haar magische vermogens had gebruikt – hadden de Urgals weten te ontkomen. ‘Kijk, deze heb ik in een van de gangen gevonden.’ Ze hield een paars gewaad omhoog dat van een van de Tweeling was geweest – gescheurd en bebloed – en verder de tuniek van Murtagh en diens leren handschoenen. ‘Ze lagen langs de rand van een donkere kloof. Er leidde geen weg naar de bodem. Blijkbaar hebben de Urgals hen ontwapend

en zich hun pantser toegeëigend en hun lichamen vervolgens in de kloof gegooid. Ik heb geprobeerd Murtagh en de Tweeling te schouwen, maar de enige beelden die ik te zien kreeg, waren de schaduwen van de afgrond.' Haar ogen ontmoetten die van Eragon. 'Het spijt me, maar ik ben bang dat ze verloren zijn.'

In de afzondering van zijn gedachten stond Eragon zichzelf nu pas toe te rouwen om Murtagh. Het gevoel van verlies, van afschuw was verschrikkelijk; het vrat aan hem, en wat het nog erger maakte, was dat hij in de afgelopen maanden steeds meer vertrouwd was geraakt met dergelijke gevoelens.

Starend naar de traan in zijn hand – een kleine, glanzende druppel – besloot hij zelf ook een poging te doen de drie mannen te schouwen. Hij wist dat het waarschijnlijk zinloos zou zijn, dat hij weinig kans had, maar hij móést het proberen, om zichzelf ervan te overtuigen dat Murtagh er echt niet meer was. Tegelijkertijd vroeg hij zich af of hij wel wilde slagen waar Arya had gefaald; of hij zich beter zou voelen wanneer hij een glimp opving van het gebroken lichaam van Murtagh, aan de voet van een rotswand diep onder Farthen Dûr.

'*Draumr kópa!*' fluisterde hij. Duisternis vulde de traan en veranderde deze in een klein stukje nacht op zijn zilveren handpalm. Toen was er vluchtig beweging te zien, als een vogel die langs een door wolken versluisde maan vloog. Daarna niets meer.

Een tweede traan voegde zich bij de eerste.

Eragon haalde diep adem, leunde naar achteren en gunde zich de tijd om weer kalm te worden. Sinds zijn herstel van de verwondingen die Durza hem had toegebracht, had hij beseft dat zijn overwinning puur geluk was geweest – hoe vernederend dat besef ook mocht zijn. *Als ik ooit opnieuw oog in oog kom te staan, met een Schim, of met de Ra'zac, of met Galbatorix zelf, dan zal ik toch echt sterker moeten zijn om te kunnen winnen. Brom had me veel meer kunnen leren. Dat weet ik zeker. Maar nu hij er niet meer is, heb ik nog maar één keus: de elfen.*

Saphira's ademhaling ging sneller. Toen deed ze haar ogen open en ze gaapte hartgrondig. *Een goede morgen, kleintje.*

Ik ben bang dat het niet echt een goede morgen is. Hij boog zijn hoofd en leunde op zijn handen, zodat hij kuiltjes maakte in het matras. *Het is een verschrikkelijke morgen... Murtagh en Ajihad... Waarom hebben de wachten in de tunnels ons niet voor de Urgals gewaarschuld? Het had nooit mogen gebeuren dat ze Ajihad en zijn groep ongemerkt konden volgen... Arya had gelijk, er klopt iets niet.*

Misschien komen we de waarheid wel nooit te weten, zei Saphira zacht. Ze richtte zich op waarbij haar vleugels langs het plafond streken. *Je moet iets eten, en daarna moeten we erachter zien te komen wat de Varden van plan zijn. We hebben geen tijd te verspillen. Een nieuwe leider kan desnoods al voor het middaguur worden gekozen.*

Eragon was het met haar eens en dacht eraan hoe ze de anderen de vorige dag hadden achtergelaten: Orík had zich naar koning Hrothgar gehaast om hem het droevige nieuws te brengen, Jörmundur had de taak op zich genomen het lichaam van Ajjihad op te baren totdat hij zou worden begraven, en Arya had zwijgend en zonder iets te doen toegekeken.

Eragon liet zich van het bed glijden, gespte de riem met Zar'roc om en hing zijn boog over zijn schouder. Toen bukte hij zich om het zadel van Sneeuwvuur van de grond te pakken. Een felle pijscheut trok als een verterend vuur door zijn bovenlichaam. Hij sloeg tegen de grond, waar hij stuiptrekkend naar zijn rug greep. De pijn was gruwelijk, alsof hij doormidden werd gezaagd. Saphira gromde toen het verscheurende gevoel haar bereikte. Ze probeerde hem met haar geest te sussen, maar was niet in staat zijn lijden te verlichten. Instinctief hief ze haar staart, alsof ze zich voorbereidde op een gevecht. Pas na diverse stuiptrekkingen ebde de pijn eindelijk weg. Eragon bleef hijgend van uitputting op de grond liggen. Zijn gezicht was nat van het zweet, zijn haar plakte aan zijn voorhoofd, zijn ogen brandden. Hij reikte over zijn schouder en streek voorzichtig met zijn vingers over de bovenkant van het litteken op zijn rug. Het was heet, vurig, uiterst gevoelig. Saphira boog haar kop en drukte haar neus tegen zijn arm. *Ach, kleintje...*

'De pijn was nog erger dan de keren hiervoor,' zei hij, wankel overeind komend. Saphira liet hem tegen zich aan leunen terwijl hij met een doek het zweet van zijn gezicht veegde. Tenslotte deed hij voorzichtig een paar stappen in de richting van de deur.

Ben je sterk genoeg om naar buiten te gaan?

We zullen wel moeten. Als draak en Ridder zijn we verplicht onze mening over de nieuwe leider van de Varden openbaar te maken. En misschien zullen we de uiteindelijke keuze moeten beïnvloeden. Ik wil de kracht van onze positie niet ontkennen; op dit moment genieten we veel gezag binnen de Varden. Het scheelt dat de Tweeling er niet is om de functie op te eisen. Dat is het enige lichtpunt in de hele situatie.

Akkoord, maar Durza had duizend jaar martelstraf verdiend voor wat hij je heeft aangedaan.

Eragon bromde iets onverstaanbaars. *Zorg nou maar dat je dicht bij me in de buurt blijft.*

Samen zochten ze zich een weg door Tronjheim, naar de dichtstbijzijnde keuken. In de galerijen en wandelgangen bleven de mensen staan, om voor hem te buigen. 'Argetlam,' hoorde hij hen mompelen, of 'Schimmendoder'. Zelfs de dwergen gaven uiting aan hun respect, zij het minder vaak. Eragon was getroffen door de neerslachtige, gekwelde uitdrukking op de gezichten om hem heen, en door de donkere kleren waarmee de mensen uiting gaven aan hun verdriet. Veel vrouwen waren volledig in het zwart gehuld, hun gezicht verborgen achter kanten sluiers.

In de keuken liep Eragon met het stenen bord dat hij had volgeschepet naar een lage tafel. Saphira hield hem nauwlettend in de gaten, voor het geval dat hij opnieuw een aanval zou krijgen. Diverse mensen maakten aanstalten naar hem toe te komen, maar Saphira joeg hen de stuipen op het lijf door grommend haar bovenlip op te trekken. Eragon deed alsof hij niets merkte en at met lange tanden. In een poging zichzelf af te leiden van zijn gedachten aan Murtagh vroeg hij tenslotte: *Wie beschikt, volgens jou, over de kwaliteiten om de Varden te leiden, nu Ajihad en de Tweeling er niet meer zijn?*

Saphira aarzelde even. *Jij misschien*, zei ze toen. *Als je de laatste woorden van Ajihad beschouwt als een soort zegen, een goedkeuring, om het leiderschap veilig te stellen. Er zijn er maar weinig die zich tegen je benoeming zouden verzetten. Het lijkt me echter niet de weg die je zou moeten bewandelen. Want dan verwacht ik alleen maar problemen.*

Ik ook. Bovendien zou Arya het er niet mee eens zijn, en ze zou een gevaarlijke vijand kunnen zijn. In de oude taal kunnen elfen geen onwaarheid spreken, maar in de onze hebben ze die beperking niet. Dus als dat haar beter uitkwam, zou ze de laatste woorden van Ajihad glasbard kunnen ontkennen. Nee, ik streef de positie niet na... Wat vind je van Jörmundur?

Ajihad noemde hem altijd zijn rechterhand. Jammer genoeg weten we weinig over hem of over de andere leiders van de Varden. We zijn hier nog maar zo kort. Dus we zullen ons oordeel moeten baseren op gevoelens en indrukken, zonder ons voordeel te kunnen doen met de geschiedenis.

Eragon knoeide met zijn gebakken vis en gestampte knollen. *Vergeet Hrothgar niet en de dwergenc clans; die zullen zich ook niet onbetuigd laten. Op Arya na hebben de elfen geen inspraak bij de opvolging – de beslissing is al genomen voordat het droevige nieuws hen bereikt. De dwergen kunnen echter niet worden genegeerd, en dat zal ook niet gebeuren. Hrothgar steunt de Varden, maar als er genoeg clans zijn die zich tegen hem verzetten, is het niet ondenkbaar dat hij zich gedwongen ziet zijn steun te geven aan iemand die helemaal niet geschikt is om de Varden te gaan leiden.*

Aan wie denk je dan?

Aan iemand die gemakkelijk te manipuleren is. Eragon sloot zijn ogen en leunde naar achteren. Het zou iedereen in Farthen Dûr kunnen zijn.

Het bleef geruime tijd stil, terwijl ze allebei nadachten over de vragen en keuzes waarmee ze zich geconfronteerd zagen. Tenslotte zei Saphira: *Eragon, er is hier iemand die je wil spreken. Ik kan hem niet wegsturen.*

Hè? Eragon schrok op uit zijn gedachten en deed zijn ogen open. Het duurde even voordat ze weer aan het licht gewend waren. Bij zijn tafel stond een bleke jongeman, die angstig naar Saphira keek, alsof hij bang was dat de draak hem elk moment kon opslokken. ‘Wat is er?’ vroeg Eragon niet onvriendelijk.

De jongen schrok, bloosde en maakte een buiging. ‘Argetlam, u wordt ontboden om de Raad van Ouderlingen toe te spreken.’

‘Wie zijn dat?’

De vraag bracht de jongen zo mogelijk nog meer in verwarring. ‘De... de Raad is... eh, dat zijn... dat zijn mensen die wij... die de Varden kiezen om namens ons met Ajihad te praten. Ze waren zijn vertrouwelingen, de mensen die hem met hun raad bijstonden, en ze willen u spreken. Dat is een grote eer!’ besloot hij met een snelle glimlach.

‘En jij gaat me bij hen brengen?’

‘Ja.’

Saphira keek Eragon vragend aan. Deze haalde zijn schouders op, schoof zijn onaangeroerde bord van zich af en beduidde de jongen hem voor te gaan. Eenmaal op weg keek de jongen stralend en vol bewondering naar Zar’roc, toen sloeg hij verlegen zijn ogen neer.

‘Hoe heet je?’ vroeg Eragon.

‘Jarsha, heer.’

‘Dat is een mooie naam. Je hebt je boodschap keurig overgebracht, dus je kunt trots zijn op jezelf.’

Jarsha straalde zo mogelijk nog meer dan eerst en vervolgde bijna dansend zijn weg.

Uiteindelijk kwamen ze bij een ronde stenen deur. Toen Jarsha deze openduwde bleek de ruimte daarachter ook rond te zijn, met een hemelsblauwe koepel waarop de sterrenbeelden waren afgebeeld. In het midden van het vertrek stond een ronde marmeren tafel, ingelegd met het wapen van Dûrgrimst Ingeitum – een hamer omringd door twaalf sterren. Aan de tafel zaten behalve Jörmundur nog twee mannen – de ene lang, de andere breed. Behalve de mannen waren er ook twee vrouwen aanwezig. De eerste had een grimmige trek om haar mond, haar ogen stonden dicht bij elkaar, en haar wangen waren rijk beschilderd. De tweede had hoog opgestoken grijs haar en een moederlijk gezicht, waarmee het heft van een dolk dat uit de weelderige rondingen onder haar lijfje stak in tegenspraak leek.

‘Je kunt gaan,’ zei Jörmundur tegen Jarsha, die zich na een haastige buiging uit de voeten maakte.

Zich ervan bewust dat hij keurend werd opgenomen, liet Eragon zijn blik door de kamer gaan. Tenslotte nam hij plaats op de middelste van een rij lege stoelen, zodat de raadsleden gedwongen waren zich naar hem toe te keren. Achter hem liet Saphira zich door haar poten zakken. Eragon voelde haar hete adem langs de bovenkant van zijn hoofd strijken.

Jörmundur kwam half overeind om een lichte buiging te maken, toen ging hij weer zitten. ‘Bedankt voor je komst, Eragon. Ik besef dat je – net als wij – een zwaar verlies hebt geleden. Dit zijn Umérth...’ Hij wees naar de lange man. ‘... en Falberd.’ Dat was de brede. ‘En dit zijn Sabrae en Elessari,’ zei hij, wijzend op de twee vrouwen.

Eragon boog zijn hoofd en vroeg: ‘Hoe zat het met de Tweeling? Maakten ze ook deel uit van deze raad?’

Sabrae schudde heftig haar hoofd en tikte met een lange nagel op de tafel. ‘Ze hadden niets met ons te maken. Adders waren het – erger nog! Bloedzuigers, alleen maar uit op hun eigen gewin. Het ging hun er niet om de Varden te dienen. Daarom was er in deze raad geen plaats voor hen.’

Eragon kon haar parfum helemaal aan de andere kant van de tafel ruiken; het was zwaar, olicachtig, als een rottende bloem. Bij die gedachte verbeet hij een glimlach.

‘Zo is het wel genoeg. We zijn hier niet om het over de Tweeling te hebben,’ zei Jörmundur. ‘We zien ons geconfronteerd met een crisis die we snel en effectief zullen moeten bestrijden. Als wij geen opvolger kiezen voor Ajihad, doet iemand anders het. Hrothgar heeft al contact met ons gezocht om zijn deelneming te betuigen. Hoewel hij buitengewoon hoffelijk was, is hij ongetwijfeld nu al bezig zijn eigen plannen te smeden. En dan hebben we ook nog Du Vrangr Gata waar we rekening mee moeten houden, de magiërs hier in Farthen Dûr. Het merendeel is loyaal jegens de Varden, maar zelfs in de meest gunstige omstandigheden zijn ze onvoorspelbaar. Wanneer ze denken daarmee hun voordeel te kunnen doen, is het niet ondenkbaar dat ze besluiten ons gezag aan te vechten. Daarom hebben we jouw hulp nodig, Eragon. Om degene die Ajihads plaats gaat innemen – wie dat ook mag zijn – de vereiste legitimiteit te verschaffen.’

Falberd kwam overeind en zette zijn vlezige handen op de tafel. ‘Wij vijven hebben al besloten aan wie we onze steun zullen geven. En we koesteren geen enkele twijfel over de juistheid van onze keuze. Maar...’ Hij hief een dikke vinger. ‘Voordat we de naam bekendmaken, moet je ons je erewoord geven dat niets van wat hier wordt besproken buiten de muren van deze kamer komt. Ongeacht of je het met onze keuze eens bent of niet.’

Waarom zouden ze dat eisen? vroeg Eragon aan Saphira.

Ik weet het niet. Ze snoof. Het zou een valstrik kunnen zijn... maar dat is een gok die je zult moeten nemen. Bovendien, mij laten ze niets beloven. Mocht dat nodig zijn, dan kan ik Arya altijd nog vertellen wat er is besproken. Dwazen! Hoe kunnen ze vergeten dat ik net zo intelligent ben als een mens?

‘Akkoord,’ zei Eragon, getroost door dat vooruitzicht. ‘Ik geef u mijn woord. Aan wie wilt u de leiding over de Varden toevertrouwen?’

‘Aan Nasuada.’

Verrast sloeg Eragon zijn ogen neer, koortsachtig nadenkend. Hij had Nasuada niet als kandidaat overwogen, omdat ze nog zo jong was – maar een paar jaar ouder dan Eragon. Uiteraard bestond er geen doorslaggevende reden waarom ze de Varden níét zou kunnen leiden, maar waarom had de Raad van Ouderlingen zijn keuze uitgerekend op háár laten vallen? In welk

opzicht zouden zij daarvan profiteren? Hij dacht aan wat Brom hem had geleerd en probeerde de kwestie vanuit alle invalshoeken te bekijken, in het besef dat hij snel een besluit moest nemen.

Nasuada is een sterke vrouw met een ijzere wil, zei Saphira. Ze zou eenzelfde soort leider zijn als haar vader.

Misschien, maar wat is de reden dat de Raad uitgerekend voor haar heeft gekozen?

Om tijd te winnen vroeg Eragon: 'Jörmundur, waarom volg jij Ajihad niet op? Hij noemde je altijd zijn rechterhand. Betekent dat niet dat je wordt geacht zijn plaats in te nemen nu hij er niet meer is?'

Het gevoel van onbehagen bij de leden van de Raad was onmiskenbaar: Sabrae ging iets meer rechtop zitten, met haar krampachtig gevouwen handen vóór zich op tafel; Umérth en Falberd wierpen elkaar een duistere blik toe, en Elessari glimlachte alleen maar, terwijl het heft van de dolk licht op en neer wiebelde.

'Omdat...' begon Jörmundur, en het was duidelijk dat hij zijn woorden zorgvuldig koos. 'Omdat Ajihad daarbij op militaire zaken doelde, meer niet. Bovendien, ik ben tevens lid van deze Raad, en onze macht is gebaseerd op het feit dat we elkaar steunen. Het zou dwaas en gevaarlijk zijn wanneer een van ons zich boven de anderen stelde.' De Raadsleden ontspanden zich zodra hij was uitgesproken, en Elessari klopte Jörmundur op zijn onderarm.

Ha! riep Saphira uit. Waarschijnlijk zou hij zich de macht hebben toegeëigend als hij de anderen had kunnen dwingen hem te steunen. Moet je zien hoe ze naar hem kijken! Hij is de wolf in de schaapskooi.

Of misschien de wolf in een roedel jakbalzen.

'Heeft Nasuada wel genoeg ervaring?' vroeg Eragon.

Elessari boog zich voorover. 'Ik was hier al zeven jaar toen Ajihad zich aansloot bij de Varden. En ik heb Nasuada zien opgroeien van een meisje, een allerliefst kind, tot de vrouw die ze nu is. Af en toe misschien nog een tikje onbezonnen, maar ze is de juiste persoon om de Varden te leiden. Het volk zal haar in zijn hart sluiten. En ik' – ze klopte zichzelf welwillend op haar boezem – 'en mijn goede vrienden van de Raad zullen er zijn om haar in deze zorgelijke tijden bij te staan. Er zal altijd iemand zijn bij wie ze om raad kan vragen. Dus gebrek aan ervaring zou voor haar geen obstakel moeten zijn om haar rechtmatige positie in te nemen.'

Ineens begreep Eragon het. *Ze willen een marionet!*

'Ajihads begrafenis is over twee dagen,' merkte Umérth op. 'Meteen daarna willen we Nasuada tot onze nieuwe leider benoemen. We moeten het haar nog vragen, maar ze zegt ja, dat weten we zeker. We willen dat jij bij de benoeming aanwezig bent – dan zal niemand, zelfs Hrothgar niet, er iets op aan te merken kunnen hebben – en dat je een eed van trouw aan de Varden aflegt. Dat zal het vertrouwen herstellen dat Ajihads dood het volk heeft

ontnomen, en het zal voorkomen dat iemand probeert tweedracht te zaaien in de Raad.’

Een eed van trouw!

Saphira zocht haastig contact met hem. *Let wel, ze willen niet dat je trouw zweert aan Nasuada – alleen aan de Varden.*

Ja, en zij willen degenen zijn die haar benoemen, waarmee wordt duidelijk gemaakt dat de Raad machtiger is dan zij. Ze hadden Arya of ons kunnen vragen om haar te benoemen, maar dat zou betekenen dat wie het ook deed, machtiger was dan iedereen bij de Varden. Op deze manier vestigen ze hun superioriteit ten opzichte van Nasuada, ze krijgen ons in hun greep dankzij de eed van trouw, en bovendien kunnen ze er hun voordeel mee doen dat een Ridder in het openbaar zijn steun betuigt aan Nasuada.

‘Wat gebeurt er als ik besluit niet op uw aanbod in te gaan?’ vroeg Eragon.

‘Aanbod?’ vroeg Falberd, ogenschijnlijk verward. ‘Nou, eh... niets natuurlijk. Het zou alleen een vreselijk blijk van minachting zijn als je niet aanwezig bent wanneer Nasuada wordt gekozen. Als de held van de slag van Farthen Dûr haar negeert, wat zal ze dan anders kunnen denken dan dat ze door een Ridder wordt afgewezen omdat hij haar niet waardig acht de Varden te dienen? Een dergelijke schande zou onverdraaglijk zijn.’

De boodschap had niet duidelijker kunnen zijn. Onder de tafel sloten Eragons vingers zich om de knop van Zar’roc. Het liefst had hij geroepen dat hij niet gedwongen hoefde te worden om de Varden te steunen! Dat hij dat hoe dan ook zou hebben gedaan. Door hun opstelling had hij instinctief de neiging in opstand te komen, om te ontkomen aan de ketenen die ze hem probeerden aan te leggen. ‘Als de Ridders in zo’n hoog aanzien staan, zou ik kunnen besluiten dat mijn inspanningen de meeste vruchten zouden afwerpen wanneer ik de Varden zelf zou leiden.’

De sfeer in de kamer verhardde. ‘Dat zou buitengewoon onverstandig zijn,’ verklaarde Sabrae.

Eragon zocht koortsachtig naar een manier om zich aan de situatie te onttrekken.

Nu Ajibad er niet meer is, zou het wel eens onmogelijk kunnen zijn om onafhankelijk en onpartijdig te blijven, zoals hij wilde, zei Saphira. We kunnen de Varden niet tegen ons in het harnas jagen, en als de Raad op de achtergrond de dienst uitmaakt wanneer Nasuada eenmaal is benoemd, dan zullen we ook daarmee op goede voet moeten zien te komen. De Raad handelt nit zelfbescherming, maar dat doen wij ook!

Maar wat zullen ze van ons verlangen wanneer we eenmaal in hun greep zijn? Zullen ze het pact van de Varden met de elfen respecteren en ons naar Ellesméra sturen om onze opleiding te voltooien, of zullen ze ons een andere opdracht geven? Jörmundur lijkt me een man van eer, maar hoe zit het met de rest van de Raad? Ik heb geen idee.

Saphira streek met haar kaak over de bovenkant van zijn hoofd. *Zeg toe dat je bij de plechtigheid van Nasuada’s benoeming aanwezig zult zijn. Ik denk dat we dat*

in elk geval moeten doen. En wat die eed van trouw betreft, misschien kun je daar nog onderuit. Voordat het zover is, kan er nog van alles gebeuren waardoor onze positie verandert... Misschien weet Arya een oplossing.

Eragon knikte abrupt, ongetwijfeld tot verrassing van de Raad. ‘Zoals u wilt. Ik zal aanwezig zijn bij Nasuada’s benoeming.’

Jörmundur keek opgelucht. ‘Mooi. Daar ben ik blij om. Dan is er nog maar één zaak die we moeten afhandelen voordat we je weer laten gaan: Nasuada’s aanvaarding. Nu we toch allemaal bij elkaar zijn, is er geen enkele reden om die zaak nog langer uit te stellen. Ik zal haar onmiddellijk laten halen, evenals Arya – we hebben ook de goedkeuring van de elfen nodig voordat we het besluit publiekelijk bekendmaken. Ik denk niet dat we problemen hoeven te verwachten. Arya kan niet tegen de Raad én tegen jou ingaan, Eragon. Ze zal met ons besluit moeten instemmen.’

‘Wacht even!’ zei Elessari op gebiedende toon, met een harde glinstering in haar ogen. ‘Hoe zit het met uw eed van trouw, Ridder? Beloofd u dat u deze tijdens de plechtigheid zult afleggen?’

‘Ja, daar moeten we op staan,’ viel Falberd haar bij. ‘De Varden zouden zich schamen wanneer we u niet elke vorm van bescherming konden bieden.’

Wat een charmante formulering!

Het was de moeite van het proberen waard, zei Saphira. *Maar ik vrees dat je nu geen keus meer hebt.*

Ze zullen ons niets doen als ik weiger. Dat durven ze niet.

Nee, maar ze zouden het ons wel erg lastig kunnen maken. Ik zeg het niet voor mezelf, maar voor jou. Doe het nou maar! Er zijn talloze gevaren waartegen ik je niet kan beschermen. Met Galbatorix als tegenstander moet je je omringen met bondgenoten, niet met vijanden. We kunnen het ons niet veroorloven om niet alleen met het Rijk, maar ook met de Varden strijd te voeren.

‘Akkoord,’ zei Eragon tenslotte. ‘Ik zal de eed afleggen tijdens de plechtigheid.’ Rond de hele tafel was de opluchting duidelijk voelbaar – er klonk zelfs een nauwelijks gesmoorde zucht van Umérth. *Ze zijn bang voor ons!*

En daar hebben ze ook alle reden toe, zei Saphira vinnig.

Jörmundur liet Jarsha komen en gaf hem kort en bondig opdracht Nasuada en Arya te gaan halen. Nadat de jongen zich haastig uit de voeten had gemaakt, viel er een ongemakkelijke stilte. Eragon negeerde de Raad en concentreerde zich op het vinden van een uitweg uit zijn dilemma. Er wilde hem echter niets te binnen schieten.

Toen de deur weer openging, draaide iedereen zich vol verwachting om. Nasuada kwam als eerste binnen, met haar hoofd hoog geheven, een kalme, vastberaden blik in haar ogen. Haar geborduurde jurk was gitzwart, nog zwarter dan haar huid, met als enige kleuraccent een koninklijke, paarse

sierp, van haar schouder naar haar heup. Achter haar kwam Arya, soepel en lichtvoetig als een kat, op haar beurt gevolgd door Jarsha, die geen moeite deed zijn ontzag onder stoelen of banken te steken.

Nadat Jörmundur de jongen had weggestuurd, hielp hij Nasuada te gaan zitten. Eragon haastte zich hetzelfde te doen met Arya, maar ze negeerde de aangeboden stoel en bleef op enige afstand van de tafel staan. *Saphira*, zei Eragon, *vertel haar wat er is gebeurd. Ik heb zo'n gevoel dat de Raad niet van plan is haar te vertellen dat ze me hebben gedwongen tot een loyaliteitsverklaring jegens de Varden.*

'Arya,' begroette Jörmundur haar met een hoofdknik, toen richtte hij zijn aandacht op Nasuada. 'Nasuada, Dochter van Ajihad, de Raad van Ouderlingen hecht eraan formeel uiting te geven aan zijn innige deelneming met het verlies dat u, meer dan wie ook, hebt geleden. Daarnaast hopen we dat u ook persoonlijk onze deelneming wilt aanvaarden. We weten allemaal wat het betekent wanneer een familielid wordt gedood door het Rijk.'

'Dank u wel,' zei Nasuada zacht. Ze sloeg haar amandelvormige ogen neer en maakte een schuchtere, ingetogen indruk, met een zweem van kwetsbaarheid die maakte dat Eragon haar wilde troosten. Haar hele houding was dramatisch anders dan die van de energieke jonge vrouw die Saphira en hem vóór de slag in de drakenburcht had bezocht.

'Ondanks het feit dat u in de rouw bent, zult u een oplossing moeten vinden voor de moeilijke situatie waarmee we ons geconfronteerd zien. De Raad kan geen leiding geven aan de Varden. Iemand moet na de begrafenis de plaats innemen van uw vader. We vragen u dat te willen doen. Als zijn erfgename komt deze plaats u rechtmatig toe – de Varden verwachten niet anders.'

Nasuada boog haar hoofd, haar ogen glansden vochtig, en in haar stem klonk duidelijk verdriet door. 'Ik had nooit gedacht dat ik al zo jong zou worden geroepen de plaats van mijn vader in te nemen. Maar... als u van mening bent dat het mijn plicht is... dan zal ik de functie aanvaarden.'

Orienden zeggen elkaar de waarheid

De Raad van Ouderlingen straalde, triomfantelijk en tevreden over het feit dat Nasuada bereid was zich naar hun wensen te schikken. 'We stáán erop,' zei Jörmundur. 'Zowel in uw belang als in dat van

de Varden.’ De andere ouderlingen gaven op hun beurt uiting aan hun steun, die Nasuada met een verdrietige glimlach in ontvangst nam. Sabrae schonk Eragon een nijldige blik toen hij zich niet bij de steunbetuigingen aansloot.

Tijdens het hele gesprek keek Eragon naar Arya, in gespannen verwachting van een reactie – hetzij op zijn nieuws, hetzij op de aankondiging van de Raad. Arya’s gezicht bleef echter ondoorgroendelijk.

Ze wil straks met ons praten, liet Saphira weten.

Voordat Eragon kon antwoorden richtte Falberd zich tot Arya. ‘Zullen de elfen zich hierin kunnen vinden?’

Arya staarde Falberd aan tot deze nerveus ging verzitten onder haar doordringende blik. Tenslotte trok ze een wenkbrauw op. ‘Ik kan niet namens mijn koningin spreken, maar zelf zie ik niet in wat hier tegen zou pleiten. Nasuada heeft mijn zegen.’

Wat had ze anders kunnen zeggen, na wat ze van ons heeft gehoord, dacht Eragon verbitterd. Ze staat net als wij met haar rug tegen de muur.

Het was duidelijk dat de Raad te spreken was over Arya’s woorden. Nasuada bedankte haar en vroeg toen aan Jörmundur: ‘Is er nog meer dat we moeten bespreken? Eerlijk gezegd ben ik doodmoe.’

Jörmundur schudde zijn hoofd. ‘Nee, wij zullen alle regelingen treffen. Ik beloof u dat we u tot de begrafenis niet meer lastig zullen vallen.’

‘Nogmaals mijn dank. En zou u me dan nu alleen willen laten? Ik heb tijd nodig om na te denken; om te besluiten hoe ik de nagedachtenis van mijn vader het beste kan eren en hoe ik de Varden zo goed mogelijk kan dienen. U hebt me veel stof tot nadenken gegeven.’ Nasuada spreidde haar slanke vingers op haar gitzwarte schoot.

Umérth leek te willen protesteren dat de vergadering werd ontbonden, maar Falberd legde hem met een handgebaar het zwijgen op. ‘Natuurlijk, zoals u wilt. U hebt uw rust hard nodig. Mocht u hulp nodig hebben, dan kunt u altijd bij ons terecht.’ De rest gebarend hem te volgen, liep hij langs Arya naar de deur.

‘Eragon, zou u alstublieft nog even willen blijven?’

Geschrokken liet hij zich weer in zijn stoel zakken, zonder acht te slaan op de onderzoekende blikken van de leden van de Raad. Falberd bleef treuzelen bij de deur, plotseling onwillig te vertrekken, maar tenslotte verliet hij toch langzaam het vertrek. Arya was de laatste die ging. Toen ze Eragon aankeek, net voordat ze de deur achter zich dichttrok, verrieden haar ogen de angst en de bezorgdheid die ze eerder verborgen had gehouden.

Nasuada zat half afgewend van Eragon en Saphira. ‘En zo ontmoeten we elkaar dan opnieuw, Rijder. U hebt me niet begroet. Heb ik u beledigd?’

‘Nee, Nasuada. Ik zweeg liever, uit angst om onbeleefd of dwaas te zijn wanneer ik mijn mond opendeed. De omstandigheden lenen zich niet voor

overhaaste verklaringen.’ De angst kwam bij hem op dat ze misschien werden afgeluisterd. Reikend door de barrière in zijn geest riep hij de magie te hulp. *‘Atra nosu waise vardo fra eld bórnya...’* sprak hij zorgvuldig. ‘Zo, nu kunnen we praten zonder dat mens, dwerg of elf ons kan afluisteren.

Nasuada’s houding werd milder. ‘Dank u, Eragon. U hebt geen idee hoeveel dat voor me betekent.’ Haar stem klonken krachtiger en verried meer zelfvertrouwen dan daarvoor.

Achter Eragons stoel kwam Saphira in beweging. De draak liep zorgvuldig om de tafel heen en ging voor Nasuada staan. Daar liet ze haar enorme kop zakken tot ze met een van haar saffierblauwe ogen recht in de zwarte ogen van Nasuada keek. De draak schonk haar een langdurige, doordringende blik, tot ze tenslotte zacht snoof en zich oprichtte. *Zeg alsjeblieft dat ik verdriet heb om haar verlies en dat ik met haar meeleeft*, zei ze. *Maar ook dat ze de Varden haar kracht moet schenken wanneer ze de mantel van Ajihad om haar schouders gebangen krijgt. Ze zullen een sterke, zelfverzekerde gids nodig hebben.*

Eragon herhaalde wat Saphira had gezegd. ‘Ajihad was een groot man – zijn naam zal voortleven. Er is echter iets wat ik u moet vertellen. Voordat Ajihad stierf, gaf hij me de opdracht – liet hij me beloven – te voorkomen dat de Varden zouden wegzinken in onderlinge strijd en chaos. Dat waren zijn laatste woorden. Arya heeft ze ook gehoord.

Vanwege de implicaties was ik van plan zijn woorden geheim te houden, maar u hebt er recht op ze te horen. Ik weet niet zeker wat Ajihad bedoelde, of wat hij precies wilde, maar er is één ding dat ik wel zeker weet: ik zal de Varden altijd blijven verdedigen, met alles wat ik in me heb. Ik wilde dat u dat wist. Net zo goed als ik wil dat u weet dat ik het leiderschap over de Varden volstrekt niet ambieer.’

Nasuada lachte cynisch. ‘Maar dat leiderschap komt ook niet bij mij te liggen, is het wel?’ Al haar gereserveerdheid was verdwenen, maar haar zelfbeheersing en vastberadenheid bleven. ‘Ik weet waarom de Raad u had ontboden en wat ze proberen te doen. Dacht u dat mijn vader en ik nooit over deze mogelijkheid hebben gesproken in alle jaren dat ik hem heb gediend? De Raad heeft precies gedaan wat ik had verwacht. En nu staat niets me meer in de weg om het commando van de Varden op me te nemen.’

‘U bent niet van plan u door hen te laten gebruiken,’ zei Eragon verbaasd.

‘Nee. Hou Ajihads laatste opdracht geheim. Het zou onverstandig zijn hem rond te bazuinen, want de mensen zouden eruit kunnen afleiden dat hij wilde dat u hem opvolgde. Dat zou mijn gezag ondermijnen en een ontwrichtende invloed hebben op de Varden. Mijn vader heeft gezegd wat hij dacht dat hij moest zeggen om de Varden te beschermen. Ik zou hetzelfde hebben gedaan. Hij...’ Ze haperde even. ‘Het werk van mijn vader zal niet onafgemaakt blijven, ook al wordt het mijn dood. Dat is wat ik wil dat u, als

Rijder, begrijpt. Alle plannen van Ajihad, al zijn strategieën, alles wat hij wilde bereiken – dat alles rust nu op mijn schoulers. Ik zal hem niet teleurstellen door een zwakke leider te zijn. Het Rijk moet en zal op de knieën worden gedwongen! Galbatorix moet en zal worden onttroond, en uiteindelijk zal er een rechtmatige regering tot stand worden gebracht.’

Toen ze was uitgesproken, biggelde er een traan over haar wang. Eragon keek haar aan, in het besef hoe moeilijk de positie was waarin ze verkeerde en met erkenning van de sterke persoonlijkheid die ze bezat en waarvan hij zich eerder niet bewust was geweest. ‘En wat verwacht u van mij, Nasuada? Wat moet ik doen bij de Varden?’

Ze keek hem recht aan. ‘U kunt doen wat u wilt. De leden van de Raad zijn dwaas wanneer ze denken dat ze u kunnen controleren. U bent een held voor de Varden en de dwergen, en zelfs de elfen zullen uw overwinning op Durza toejuichen zodra ze daarvan horen. Als u tegen de Raad of tegen mij ingaat, zullen we niets anders kunnen doen dan zwichten, want het volk zal u onvoorwaardelijk steunen. Op dit moment bent u de machtigste figuur bij de Varden. Maar als u mijn leiderschap aanvaardt, zal ik doorgaan op de weg die Ajihad heeft uitgezet; u zult met Arya naar de elfen gaan om daar te worden onderwezen, en dan terugkeren naar de Varden.’

Waarom is ze zo eerlijk tegen ons? vroeg Eragon. *Als wat ze zegt waar is, hadden we de eisen van de Raad kunnen weigeren!*

Saphira wachtte even voordat ze antwoord gaf. *Het is hoe dan ook te laat. Je hebt al met hun verzoeken ingestemd. Ik denk dat Nasuada eerlijk is omdat ze dat dankzij jouw bezwering kan zijn. En ook omdat ze hoopt dat onze loyaliteit bij haar zal liggen, en niet bij de ouderlingen.*

Er kwam een idee bij Eragon op, maar voordat hij het met Saphira deelde vroeg hij: *Kunnen we erop vertrouwen dat ze zich houdt aan wat ze heeft gezegd? Want dat is erg belangrijk.*

Ja, zei Saphira prompt. *Ze sprak met haar hart.*

Toen deelde Eragon zijn voorstel met Saphira. Ze was het met hem eens, dus hij trok Zar’roc en liep naar Nasuada toe. Even zag hij een zweem van angst in haar ogen; haar blik gleed naar de deur, haar hand verdween in een plooi van haar gewaad, alsof ze iets wilde grijpen. Eragon bleef voor haar staan, toen knielde hij, met Zar’roc op zijn uitgestoken handen.

‘Saphira en ik zijn hier nog maar kort, Nasuada. Maar in die korte tijd zijn we Ajihad gaan respecteren, en inmiddels ook u. U hebt gevochten onder Farthen Dûr toen anderen vluchtten – onder wie de twee vrouwelijke leden van de Raad – en u bent eerlijk en openhartig tegen ons in plaats van te liegen en te manipuleren. Daarom bied ik u mijn kling aan... en mijn trouw als Rijder.’

Eragon sprak de woorden met grote stelligheid, in het besef dat hij ze

vóór de slag niet had kunnen uitspreken. Maar het feit dat hij zoveel mannen had zien sneuvelen en sterven, had zijn houding, zijn instelling veranderd. Zijn verzet tegen het Rijk was niet langer iets wat hij deed voor zichzelf, maar hij deed het nu ook voor de Varden en voor iedereen die nog altijd zuchtte onder het juk van Galbatorix. Dat was de taak die hij zichzelf had gesteld, hoe lang het ook mocht duren voordat hij deze had volbracht. Op dit moment was het beste wat hij kon doen, zich in dienst stellen van een ander.

Toch namen Saphira en hij een verschrikkelijk risico door zich loyaal te verklaren jegens Nasuada. De Raad kon er geen bezwaar tegen maken, want het enige wat Eragon had gezegd, was dat hij de eed van trouw zou afleggen. Niet aan wíe. Maar het feit bleef dat Saphira en hij niet de garantie hadden dat Nasuada een goede leider zou zijn. Hoe dan ook, het was beter trouw te zweren aan een eerlijke dwaas dan aan een valse wijsgeer.

Er gleed een verraste uitdrukking over Nasuada's gezicht. Haar vingers sloten zich om het heft van Zar'roc, ze tilde het zwaard op – met haar blik op de karmozijnrode kling – en legde de punt op Eragons hoofd. 'Ik voel me vereerd door uw trouw en aanvaard deze, o Ridder. Zoals ook u alle verantwoordelijkheden aanvaardt die daarmee gepaard gaan. Sta op als mijn vazal en neem uw zwaard.'

Eragon deed wat hem werd gezegd. 'Als uw vazal kan ik u openlijk vertellen dat de Raad me heeft gedwongen trouw te zweren aan de Varden zodra u was benoemd. Dit was de enige manier waarop Saphira en ik hen konden misleiden.'

Nasuada lachte van oprechte verrukking. 'Ik zie dat u al hebt geleerd hoe ons spel wordt gespeeld. Goed dan, bent u bereid om als mijn nieuwste en enige vazal opnieuw uw trouw aan mij te verklaren – in het openbaar, tijdens de plechtigheid waarbij de Raad uw gelofte verwacht?'

'Natuurlijk.'

'Goed, dan hebben we daarmee afgerekend met de Raad. Tot het zover is, wil ik graag met rust worden gelaten. Ik heb veel te doen, ik moet voorbereidingen treffen voor de begrafenis... Bedenk goed dat de band die we zijn aangegaan naar weerskanten bindend is, Eragon. Ik ben verantwoordelijk voor uw daden, en u bent op uw beurt verplicht me te dienen. Zorg dat ik me niet voor u hoeft te schamen.'

'Hetzelfde vraag ik aan u.'

Nasuada keek in zijn ogen. 'Mijn oprechte deelneming, Eragon,' zei ze, met een stem die veel zachter klonk dan daarvoor. 'Ik besef dat ik niet de enige ben die reden heeft tot verdriet. In mijn geval is het mijn vader om wie ik treur, in het uwe een vriend. Ik mocht Murtagh erg graag en het stemt me verdrietig dat hij er niet meer is.'

Eragon knikte, met een bittere smaak in zijn mond, en verliet samen met

Saphira het vertrek. De lange, grijze gang lag er leeg en verlaten bij. Eragon zette zijn handen op zijn heupen, leunde met zijn hoofd achterover tegen de muur en slaakte een diepe zucht. De dag was nog maar amper begonnen, maar hij was nu al uitgeput van alle emoties.

Saphira duwde haar neus tegen hem aan. *Deze kant uit.* Zonder nadere uitleg liep ze rechts de gang in. Haar gepolijste klauwen tikten op de harde vloer.

Eragon fronste zijn wenkbrauwen, maar volgde haar. *Waar gaan we heen?* Geen antwoord. *Saphira, vooruit! Vertel op!* Ze zwiepte alleen maar met haar staart. Berustend in het feit dat hij geduld zou moeten hebben, zei hij: *Ons leven is wel veranderd, zeg. Ik weet nooit wat ik de volgende dag kan verwachten – behalve verdriet en bloedvergieten.*

Het is niet allemaal narigheid, wees ze hem terecht. *We hebben een grootse overwinning behaald. Die zouden we moeten vieren, in plaats van te treuren.*

Dat zou niet helpen. Daarvoor spelen er te veel andere dingen.

Ze snoof geërgerd. Een dunne schacht van vuur spoot uit haar neusgaten en schroeide Eragons schouder. Hij sprong met een kreet naar achteren, een reeks verwensingen inslikkend. *Oeps,* zei Saphira, en ze schudde haar kop om de rook kwijt te raken.

Hoezo, óéps! Je had bijna mijn schouder geroosterd!

Dat was niet de bedoeling. Ik vergeet voortdurend dat er vuur uit mijn bek komt als ik niet oppas. Stel je voor dat de bliksem insloeg, elke keer dat jij je arm optilde. Het is zo gemakkelijk om per ongeluk een beweging te maken en onbedoeld iets kapot te maken.

Je hebt gelijk... Neem me niet kwalijk dat ik zo lelijk tegen je deed.

Haar hoornige ooglid maakte een klikkend geluid toen ze knipoogde. *Het maakt niet uit. Waar het om gaat, is dat ik je duidelijk probeerde te maken dat zelfs Nasuada je nergens toe kan dwingen.*

Maar ik heb haar mijn woord als Ridder gegeven!

Dat kan best zijn, maar als ik het moet breken om te zorgen dat jij veilig bent, of om te doen wat mij juist lijkt, dan zal ik geen moment aarzelen. Die last zou ik gemakkelijk kunnen dragen. Omdat ik met jou ben verbonden, ligt mijn eer besloten in jouw gelofte. Maar als individu ben ik er niet door gebonden. Als het moet, zal ik je desnoods ontvoeren. Mocht je daardoor je eed ontrouw zijn, dan is dat niet jouw schuld.

Zover zou het niet mogen komen. Als we dat soort listigheden moeten uithalen om te doen wat juist is, dan hebben Nasuada en de Varden al hun integriteit verloren.

Op dat moment hield Saphira halt. Ze stonden voor de rijk versierde boog van de bibliotheek van Tronjheim. De enorme, stille ruimte leek er verlaten bij te liggen, maar achter de rijen van rug aan rug opgestelde boekenkasten, afgewisseld met zuilen, zouden heel wat mensen schuil kunnen gaan. Lantaarns wierpen een zachte gloed op de met perkament beklede muren en schenen op de leesnissen.